

taberis, in caligine effereris: faciem tuam velabis, & non videbis terram: quia portentum dedi te domui Israël.

7. Feci ergo sicut præceperat mihi Dominus: vasa mea protuli quasi vasa transmigrantis per diem: & vespere perfodi mihi parietem manu: & in caligine egressus sum, in humeris portatus in conspectu eorum.

8. Et factus est sermo Domini manè ad me, dicens:

9. Fili hominis, numquid non dixerunt ad te domus Israël, domus exasperans: Quid tu facis?

10. Dic ad eos: Hæc dicit Dominus Deus: Super ducem onus istud, qui est in Ierusalem, & super omnem domum Israël, quæ est in medio eorum.

11. Dic: Ego portentum vestrum: quomodo feci, sic fiet illis. in transmigratiōnem, & in captivitatem ibunt.

12. Et dux, qui est in medio eorum, in humeris portabitur, in caligine egredietur: parietem perfodient ut educant eum: facies eius operietur ut non videat oculo terram.

* Infr. 17. 20. 13. * Et extendam rete meum super eum, & capietur in fagina mea: & adducam eum in Babylonem in terram Chaldæorum: & ipsam non videbit, ibique morietur.

14. Et omnes, qui circa eum sunt, præsidium eius, & agmina eius dispergam in omnem ventum: & gladium evaginabo post eos.

15. Et scient quia ego Dominus, quando disperfero illos in Gentibus, & disseminavero eos in terris.

16. Et relinquam ex eis viros paucos à gladio, & fame, & pestilentia: ut enarrent omnia scelera eorum in Gentibus, ad quas ingredientur: & scient quia ego Dominus.

17. Et factus est sermo Domini ad me, dicens:

18. Fili hominis, panem tuum in conturbatione comede: sed & aquam tuam in festinatione, & mœrore bibe.

19. Et dices ad populum terræ: Hæc dicit Dominus Deus ad eos, qui habitant in Ierusalem in terra Israël: Panem suum in sollicitudine comedent, & aquam suam in desolatione bibent: ut desoletur terra à multitudine sua, propter iniquitatem omnium, qui habitant in ea.

20. Et civitates, quæ nunc habitantur, desolatæ erunt, terraque deserta:

& scietis quia ego Dominus.

21. Et factus est sermo Domini ad me, dicens:

22. Fili hominis, quod est proverbium istud vobis in terra Israël? dicentium: In longum differentur dies, & peribit omnis visio.

23. Ideo dic ad eos: Hæc dicit Dominus Deus: Quiescere faciam proverbium istud, neque vulgò dicitur ultra in Israël: & loquere ad eos quòd appropinquaverint dies, & sermo omnis visionis.

24. Non enim erit ultra omnis visio cassa, neque divinatio ambigua in medio filiorum Israël.

25. Quia ego Dominus loquar: & quodcumque locutus fuero verbum, fiet, & non prolongabitur amplius: sed in diebus vestris domus exasperans loquar verbum, & faciam illud, dicit Dominus Deus.

26. Et factus est sermo Domini ad me, dicens:

27. Fili hominis, ecce domus Israël dicentium: Visio, quam hic videt, in dies multos: & in tempora longa iste prophetat.

28. Propterea dic ad eos: Hæc dicit Dominus Deus: Non prolongabitur ultra omnis sermo meus: verbum, quod locutus fuero, complebitur, dicit Dominus Deus.

CAPUT XIII.

Minatur Dominus pseudopphetis ex suo cerebro divinantis, populūque seducētib, falsam promittendo pacem, & parietem luto absque paleis liniendo; similiter & filius Israël de corde suo prophetantibus, & pulvillos sub omnī cubito consuentibus.

1. **E**T factus est sermo Domini ad me, dicens: Eodem ann. 3411.

2. Fili hominis, vaticinare ad prophetas Israël, qui prophetant: & dices prophetantibus de corde suo: Audite verbum Domini:

3. Hæc dicit Dominus Deus: * Væ prophetis insipientibus, qui sequuntur spiritum suum, & nihil vident. * Jer. 23. 1. Infr. 14. 9. & 34. 2.

4. Quasi vulpes in desertis, prophetæ tui Israël erant.

5. Non ascendistis ex adverso, neque opposuistis murum pro domo Israël, ut staretis in prælio in die Domini.

6. Vident vana, & divinant mendacium, dicentes: Ait Dominus: cum Domi-

minus non miserit eos: & perseveraverunt confirmare sermonem.

7. Numquid non visionem cassam vidistis, & divinationem mendacem locuti estis? & dicitis, ait Dominus: cum ego non sim locutus.

8. Propterea hæc dicit Dominus Deus: Quia locuti estis vana, & vidistis mendacium: ideo ecce ego ad vos, dicit Dominus Deus:

9. Et erit manus mea super prophetas, qui vident vana, & divinant mendacium: in consilio populi mei non erunt, & in scriptura domus Israël non scribentur, nec in terram Israël ingredientur: & scietis quia ego Dominus Deus:

10. Eò quòd decepterint populum meum, dicentes: Pax, & non est pax: & ipse edificabat parietem, illi autem linebant eum luto absque paleis.

11. Dic ad eos, qui liniunt absque temperatura, quod casurus fit: erit enim imber inundans, & dabo lapides prægrandes desuper irruentes, & ventum procellæ dissipantem.

12. Siquidem ecce cecidit paries: numquid non dicitur vobis: Ubi est litura, quam liniistis?

13. Propterea hæc dicit Dominus Deus: Et erumpere faciam spiritum tempestatum in indignatione mea, & imber inundans in furore meo erit: & lapides grandes in ira in consumptionem.

14. Et destruem parietem, quem liniistis absque temperamento: & adæquabo eum terræ, & revelabitur fundamentum eius: & cadet, & consumetur in medio eius: & scietis quia ego sum Dominus.

15. Et complebo indignationem meam in pariete, & in his, qui liniunt eum absque temperamento, dicamque vobis: Non est paries, & non sunt qui liniunt eum.

16. Prophetæ Israël, qui prophetant ad Ierusalem, & vident ei visionem pacis: & non est pax, ait Dominus Deus.

17. Et tu fili hominis, pone faciem tuam contra filias populi tui, quæ prophetant de corde suo: & vaticinare super eas,

18. & dic: Hæc dicit Dominus Deus: Væ quæ consuunt pulvillos sub omni cubito manūs: & faciunt cervicalia sub capite universæ ætatis ad capiendas animas: & cum caperent animas populi mei, vivificabant animas eorum.

19. Et violabant me ad populum meum propter pugillum hordei, & fragmen pa-

nis, ut interficerent animas, quæ non moriuntur, & vivificarent animas, quæ non vivunt, mentientes populo meo credenti mendaciis.

20. Propter hoc hæc dicit Dominus Deus: Ecce ego ad pulvillos vestros, quibus vos capitis animas volantes: & dirumpam eos de brachiis vestris, & dimittam animas, quas vos capitis, animas ad volandum.

21. Et dirumpam cervicalia vestra, & liberabo populum meum de manu vestra, neque erunt ultra in manibus vestris ad prædandum: & scietis quia ego Dominus.

22. Pro eo quòd mœrere fecistis cor iusti mendaciter, quem ego non contristavi: & confortastis manus impij, & non reverteretur à via sua mala, & viveret:

23. propterea vana non videbitis, & divinationes non divinabitis amplius, & eriam populum meum de manu vestra: & scietis quia ego Dominus.

CAPUT XIV.

Comminatur Dominus idololatri qui veniunt ad prophetas, ut per eos consulant Dominum, dicens se illos perditurum, & prophetas decepturum, ut respondeant iuxta illorum iniquitates: Noë autem Daniëlem & Iob suâ iustitiâ liberaturos se tantum & non impios de fame, malis bestiis, gladio & peste, quæ in populum peccatorem immitteret Dominus: additur etiam consolatio reliquiarum Israël.

1. **E**T venerunt ad me viri seniorum Israël, & federunt coram me. Eodem ann. 3411.

2. Et factus est sermo Domini ad me, dicens:

3. Fili hominis, viri isti posuerunt immunditias suas in cordibus suis, & scandalum iniquitatis suæ statuerunt contra faciem suam: numquid interrogatus respondebo eis?

4. Propter hoc loquere eis, & dices ad eos: Hæc dicit Dominus Deus: Homo homo de domo Israël, qui posuerit immunditias suas in corde suo, & scandalum iniquitatis suæ statuerit contra faciem suam, & venerit ad prophetam interrogans per eum me: ego Dominus respondebo ei in multitudine immunditiarum suarum:

5. ut capiatur domus Israël in corde suo, quo recesserunt à me in cunctis idolis suis.

6. Propterea dic ad domum Israël: Hæc dicit Dominus Deus: Convertimini, &

recedite ab idólis vestris, & ab univērsis contaminationibus vestris avertite facies vestras.

7. Quia homo homo de domo Israhēl, & de profēlytis quicumque advena fuerit in Israhēl, si alienatus fuerit à me, & posuerit idóla sua in corde suo, & scandalum iniquitatis suæ statuerit contra faciem suam, & venerit ad prophetam ut interroget per eum me: ego Dominus respondebo ei per me.

8. Et ponam faciem meam super hominem illum, & faciam eum in exemplum, & in proverbium, & disperdam eum de medio populi mei: & scietis quia ego Dominus.

* Supr. 13.
3.

9. * Et propheta cūm erraverit, & locutus fuerit verbum: ego Dominus decepi prophetam illum: & extendam manum meam super illum, & delebo eum de medio populi mei Israhēl.

10. Et portabunt iniquitatem suam: iuxta iniquitatem interrogantis, sic iniquitas prophetæ erit:

11. ut non erret ultra domus Israhēl à me, neque polluat in univērsis pravaricationibus suis: sed sint mihi in populum, & ego sim eis in Deum, ait Dominus exercituum.

12. Et factus est sermo Domini ad me, dicens:

13. Fili hominis, terra cūm peccaverit mihi, ut pravaricaretur pravaricans, extendam manum meam super eam, & conteram virgam panis eius: & immittam in eam famem, & interficiam de ea hominem, & iumentum.

* Supr. 4.
16. & 5.
16.

14. Et si fuerint tres viri isti in medio eius, Noë, Daniel, & Iob: ipsi iustitiâ suâ liberabunt animas suas, ait Dominus exercituum.

15. Quòd si & bestias pessimas induxero super terram ut vastem eam; & fuerit in via, eò quòd non sit pertransiens propter bestias:

16. Tres viri isti si fuerint in ea, vivo ego, dicit Dominus Deus, quia nec filios, nec filias liberabunt: sed ipsi soli liberabuntur, terra autem desolabitur.

17. Vel si gladium induxero super terram illam, & dixerò gladio: Transi per terram: & interfecero de ea hominem, & iumentum:

18. & tres viri isti fuerint in medio eius: vivo ego, dicit Dominus Deus, non liberabunt filios, neque filias: sed ipsi soli liberabuntur.

19. Si autem & pestilentiam immiserò super terram illam, & effudero indignationem meam super eam in sanguine, ut auferam ex ea hominem, & iumentum:

20. Et Noë, & Daniel, & Iob fuerint in medio eius: vivo ego, dicit Dominus Deus, quia filium, & filiam non liberabunt: sed ipsi iustitiâ suâ liberabunt animas suas.

21. Quoniam hæc dicit Dominus Deus: Quòd & si quatuor iudicia mea pessima, gladium, & famem, ac bestias malas, & pestilentiam immiserò in Ierusalem ut interficiam de ea hominem, & pecus:

22. tamen relinquetur in ea salvatio educentium filios, & filias: ecce ipsi ingredientur ad vos, & videbitis viam eorum, & adventiones eorum, & consolabimini super malo, quod induxi in Ierusalem in omnibus, quæ importavi super eam.

23. Et consolabuntur vos, cūm videritis viam eorum, & adventiones eorum: & cognoscetis quòd non frustra fecerim omnia, quæ feci in ea, ait Dominus Deus.

CAPUT XV.

Sicut lignum de vite praxifum soli servit igni, ita Iudæos ob inveterata peccata cum Ierusalem prædixit exurendos.

1. **E**T factus est sermo Domini ad me, dicens:

Eodem
ann. 3411.

2. Fili hominis, quid fiet de ligno vitis ex omnibus lignis nēmorum, quæ sunt inter ligna silvarum?

3. Numquid tolletur de ea lignum, ut fiat opus, aut fabricabitur de ea paxillus, ut dependeat in eo quodcumque vas?

4. Ecce igni datum est in escam: utramque partem eius consumpsit ignis, & medietas eius redacta est in favillam: numquid utile erit ad opus?

5. Etiam cūm esset integrum, non erat aptum ad opus: quantò magis cūm illud ignis devoraverit, & combusserit, nihil ex eo fiet operis?

6. Propterea hæc dicit Dominus Deus: Quomodo lignum vitis inter ligna silvarum, quod dedi igni ad devorandum, sic tradam habitatores Ierusalem.

7. Et ponam faciem meam in eos: de igne egredientur, & ignis consumet eos: & scietis quia ego Dominus, cūm posuero faciem meam in eos,

8. & dederò terram in viam, & desolatam: eò quòd pravaricatores extiterint, dicit Dominus Deus.

CA-

CAPUT XVI.

Ierusalem prius abiectissima, mirum in modum à Deo exaltata, ostendit ingratitude varia idololatria, in qua & Samariam & Sodomam superavit: idcirco tradet eam Dominus in vastationem & in ignominiam omnibus gentibus: servabit tamen pactum reliquiis suis.

Eodem
ann. 3411.

1. **E**T factus est sermo Domini ad me, dicens:

2. Fili hominis notas fac Ierusalem abominaciones suas:

3. & dices: Hæc dicit Dominus Deus Ierusalem: Radix tua, & generatio tua de terra Chanaan: pater tuus Amorrhæus, & mater tua Cethæa.

4. Et quando nata es in die ortus tui non est præcisus umbilicus tuus, & aqua non es lota in salutem, nec sale salita, nec involuta pannis.

5. Non pepercit super te oculus ut faceret tibi unum de his, misertus tui: sed proiecta es super faciem terræ in abiectioe animæ tuæ, in die quâ nata es.

6. Transiens autem per te, vidi te conculcari in sanguine tuo. & dixi tibi cūm esses in sanguine tuo: Vive. dixi, inquam, tibi: In sanguine tuo vive.

7. Multiplicatam quasi germen agri dedi te: & multiplicata es, & grandis effecta, & ingressa es, & pervenisti ad mundum muliebrem: ubera tua intumuerunt, & pilus tuus germinavit: & eras nuda, & confusione plena.

8. Et transivi per te, & vidi te: & ecce tempus tuum, tempus amantium: & expandi amictum meum super te, & operui ignominiam tuam. Et iuravi tibi, & ingressus sum pactum tecum: ait Dominus Deus: & facta es mihi.

9. Et lavi te aqua, & emundavi sanguinem tuum ex te: & unxi te oleo.

10. Et vestivi te discoloribus, & calceavi te ianthino: & cinxi te bysso, & indui te subtilibus.

11. Et ornavi te ornamento, & dedi armillas in manibus tuis, & torquem circa collum tuum.

12. Et dedi in aurem super os tuum, & circulos auribus tuis, & coronam decòris in capite tuo.

13. Et ornata es auro, & argento, & vestita es bysso, & polymito, & multicoloribus: similam, & mel, & oleum comedisti, & decòra facta es vehementer nimis: & profecisti in regnum.

14. Et egressum est nomen tuum in Gentes propter speciem tuam: quia perfecta eras in decòre meo, quem posueram super te, dicit Dominus Deus.

15. Et habens fiduciam in pulchritudine tua fornicata es in nomine tuo: & exposuisti fornicationem tuam omni transeunti ut eius fieres.

16. Et fumens de vestimentis tuis fecisti tibi excelsa hinc indè confuta: & fornicata es super eis, sicut non est factum, neque futurum est.

17. Et tulisti vasa decòris tui de auro meo, atque argento meo, quæ dedi tibi: & fecisti tibi imagines masculinas, & fornicata es in eis.

18. Et sumpisti vestimenta tua multicoloria, & operuisti illas: & oleum meum, & thymiana meum posuisti coram eis.

19. Et panem meum, quem dedi tibi, similam, & oleum, & mel, quibus enutrivisti te, posuisti in conspectu eorum in odorem suavitatis, & factum est, ait Dominus Deus.

20. Et tulisti filios tuos, & filias tuas, quas generasti mihi: & immolasti eis ad devorandum. Numquid parva est fornicatio tua?

21. Immolasti filios meos, & dedisti, illos consecrans, eis.

22. Et post omnes abominaciones tuas, & fornicaciones, non es recordata dierum adolescentiæ tuæ, quando eras nuda, & confusione plena, conculcata in sanguine tuo.

23. Et accidit post omnem malitiam tuam (væ, væ tibi, ait Dominus Deus)

24. & ædificasti tibi lupanar, & fecisti tibi prostibulum in cunctis plateis.

25. Ad omne caput viæ ædificasti signum prostitutionis tuæ: & abominabilem fecisti decòrem tuum: & divisisti pedes tuos omni transeunti, & multiplicasti fornicaciones tuas.

26. Et fornicata es cum filiis Ægypti vicinis tuis magnarum carnum: & multiplicasti fornicationem tuam ad irritandum me.

27. Ecce ego extendam manum meam super te, & auferam iustificationem tuam: & dabo te in animas odientium te filiarum Palæstinarum, quæ erubescunt in via tua scelerata.

28. Et fornicata es in filiis Assyriorum, eò quòd necdum fueris expleta: & postquam fornicata es, nec sic es satiata.

29. Et multiplicasti fornicationem tuam in